

הקטנות התפתחות היו בהפוך לנקה. האותיות העליונות הגדולות היו בדרך ישר לזכר, אב גד, וכן כלם, כמו שראוי שילכו האותיות בדרך ישר אל הזכר. האותיות הקטנות התפתחות היו בהפוך למפרע תוף הנקה, תשרק, וכן כלם, כמו שראוי לנקה, שהיתה מאחור, קשר התפלין שנקרא אחור.

כמו שנאמר (תהלים קלט) אחור וקדם צרתני. אחור לנקה, וקדם לזכר. וזהו שכתוב (שמות לא) וראית את אחרי, זו הנקדה שהיתה מאחור.

וכשמתקשטת הנקה, שמקשט אותה המלך העליון, שיתישבו האותיות במקומן פראוי, מכניס אותן לתדריו להתפקן.

ומתפקנות האותיות.

וכר אות של נקה קוראת לכל אות של הזכר, ומתפקנות כל אות ואות זכר ונקבה, וכל אות קוראת ואומרת, משכני אחריך נרצה.

כשהתקנו להתחבר, בסוד של א"ת ב"ש הם התפקנו, והתישבו פנים בפנים. ונקבה כשרצה להראות לפניו, היא אומרת, שחרי התקשטה ברצון האם, וכל האותיות התפקנו. ועל זה הביאני המלך חדריו, להתפקן ולהתקשט פראוי.

וכר זה פדי שנגילה ונשמחה ב"ך. עשרים ושתים האותיות הרשומות העליונות. וזהו ב"ך, וזהו הסוד אשר נשבעת להם בך. נזכרה דידך מיין, פיין שנתחבר יחד, באותה השמחה שלנו, נתן חלק לכל אחד ואחד מאותה השמחה שלנו ונרה אותם, כמו שנאמר יזכר כל מנחתך. מיין - מצד של אותו היין שמשמח הכל.

לגבי נוקבא. אתון עילאין רברבין, הו באורח מישר לגבי דכר, א"ב ג"ד, וכן פולהו, כמה דאתחזי למיהך אתון באורח מישר לגבי דכורא. אתון זעירין תפאין, הו בהפוכא למפרע גו נוקבא, תשר"ק, וכן פולהו, כמה דאתחזי גבי נוקבא, דהוות מאחורא, קשר דתפלין דאיקרי אחור.

כמה דאת אמר (תהלים קלט ה) אחור וקדם צרתני, אחור, לגבי נוקבא. וקדם, לגבי דכורא. ודא איהו דכתוב, (שמות לג כג) וראית את אחורי, דא נוקבא דהות מאחורא.

וכר אתקשטת נוקבא, דקשיט לה מלפא עילאה, לאתיישבא אתון בדוכתייהו פדקא חזי, אעיל לון לאדרוי לאתפקנא, ואתפקנו אתון.

וכר את דנוקבא, קרי לכל את דדכורא, ואתפקנו כל את ואת דכר ונוקבא. וכל את קרי ואמר, משכני אחריך נרצה.

כד אתפקנו לאתחברא, ברזא דא"ת ב"ש אתפקנו. ואתישבו אנפין באנפין. ונוקבא כד בעא לאתחזאה לגביה, היא אומרת, דהא אתקשטא ברעו דאימא, וכל אתון אתפקנו. ועל דא הביאני המלך חדריו, לאתפקנא ולא תקשטא פדקא יאות.

וכר דא בגין דנגילה ונשמחה ב"ך. עשרין ותריין אתון רשימין עילאין. ודא איהו ב"ך. (שם לב יג) ורזא דא אשר נשבעת להם בך.

נזכרה דודיך מיין, פיין דנתחבר כחדא, בההוא חדוא דילן, גיהב חלקא לכל חד וחד מההוא חדוא דילן, ונרווי לון. כמה דאת אמר, (תהלים כ ד) יזכר כל מנחתך. מיין: מחדוא דילן, מסטרא דההוא יין דחדי פולא.

מִיִּשְׂרָיִם אֶהְבוּךָ, מִיִּשְׂרָיִם - אוֹתָן
שָׁאֵר הָאוֹתִיּוֹת שֶׁנִּשְׁאַרוּ. וּמִי הֵם?
מִנְצַפ־ךְ. שְׂאִין בְּכֹל הָאוֹתִיּוֹת
שֶׁנִּקְרְאוּ מִיִּשְׂרָיִם פָּרַט לְאֵלֶּה.
וְאֵלּוּ שֶׁנִּכְפְּלוּ מִיִּשְׂרָיִם, אֵלּוּ
בְּאֵלּוּ, מ' בִּם', נ' בִּן', צ' בִּין', פ'
בִּין', כ' בִּךְ'. אֵלּוּ מִיִּשְׂרָיִם אֵלּוּ
עִם אֵלּוּ, וְזֶה עִם זֶה.

שְׂהָרִי עֲשִׂימִים וּשְׂתִימִים אוֹתִיּוֹת
כְּלוּלוֹת בְּךָ. אוֹתָם שֶׁנִּשְׁאַרוּ,
שֶׁהֵם מִיִּשְׂרָיִם, אֶהְבוּךָ לְהַכְלִיל
עִמָּךְ בְּאוֹתָם עֲשִׂימִים וּשְׂתִימִים
אוֹתִיּוֹת.

הַמִּיִּשְׂרָיִם הֵלְלוּ הֵם אוֹתִיּוֹת
טְמִירוֹת גְּנוּזוֹת בְּתוֹךְ הָעוֹלָם
הָעֲלִיּוֹן, וּכְשֶׁנִּגְנְזוּ הָאוֹר הִרְאִשׁוּן,
נִגְנְזוּ הָאוֹתִיּוֹת הֵלְלוּ. וְהָיָה מִפִּיר
אוֹתָן אָדָם. אַחַר שְׁאָדָם חָטָא,
נִגְנְזוּ כְּמוֹ מִקְדָּם, עַד שֶׁבָּא
אַבְרָהָם וְהַפִּירָן בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ
שֶׁשְׂרָתָה עֲלָיו.

אַחַר כֵּן הוֹרִישֵׁן לִיצְחָק, שְׁכָתוּב
(בראשית כה) וַיִּתֵּן אַבְרָהָם אֶת כָּל
אֲשֶׁר לוֹ לִיצְחָק. יִצְחָק הוֹרִישֵׁן
לִיעֲקֹב, יִעֲקֹב הוֹרִישֵׁן לְיוֹסֵף. כִּיּוֹן
שְׁמַת יוֹסֵף וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ
בְּגִלוּת, נִגְנְזוּ הָאוֹתִיּוֹת, וְהִסְתַּלְקוּ
כְּמוֹ מִקְדָּם.

עַד שֶׁעֲמַדוֹ עַל הַר סִינַי וּנְמַסְרָה
תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, הִתְגַּלוּ הָאוֹתִיּוֹת,
וַיִּשְׂרָאֵל הָיוּ מִפִּירִים אוֹתָן עַל
בְּרִיךְ, בְּסוּד הַשְּׁמוֹת הַחֲקוּקִים,
עַד שְׁחָטָאוּ. כִּיּוֹן שְׁחָטָאוּ, כְּתוּב
(שמות לב) וַיִּתְנַצְּלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת
עֲדִים. וְהָיָה מִפִּיר אוֹתָם מִשֶּׁה
וַיְהוּשַׁע וְשִׁבְעִים זְקֵנִים, וּבָהֶם
נִכְנְסוּ לְאַרְצָן.

כִּיּוֹן שֶׁנִּבְנְהָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְהִתְגַּלְּהָה
הַשִּׁיר הַזֶּה, נִחְקְקוּ הָאוֹתִיּוֹת הֵלְלוּ
בְּעֲשִׂימִים וּשְׂתִימִים אוֹתִיּוֹת, סוּד
בְּךָ, וְהִינּוּ מִיִּשְׂרָיִם אֶהְבוּךָ.

וְכָתוּב (תהלים צט) אַתָּה כּוֹנֵנֶת
מִיִּשְׂרָיִם. (שיר ז) וְחַכְפָּךְ כִּיּוֹן הַטּוֹב
הוֹלֵךְ לְדוּדֵי לְמִיִּשְׂרָיִם. כָּלֵם בְּסוּד

מִיִּשְׂרָיִם אֶהְבוּךָ, מִיִּשְׂרָיִם: אֵינּוֹן שְׁאֵר אֲתוֹן
דְּאִשְׁתְּאָרוּ. וּמֵאֵן אֵינּוֹן. מִנְצַפ־ךְ.
דְּלִית בְּכֹל אֲתוֹן דְּאִיקְרוֹן מִיִּשְׂרָיִם, בַּר אֲלִין.
וְאֵינּוֹן דְּאִתְּכַפְּלוּ מִיִּשְׂרָיִם אֲלִין בְּאֲלִין, מ' בִּם',
נ' בִּין', צ' בִּין', פ' בִּין', כ' בִּךְ'. אֲלִין מִיִּשְׂרָיִם
אֲלִין בְּאֲלִין, וְדָא בְּדָא.

דְּהָא עֲשִׂימִים וְתִרִין אֲתוֹן כְּלִילָן בְּךָ, אֵינּוֹן
דְּאִשְׁתְּאָרוּ דְּאֵינּוֹן מִיִּשְׂרָיִם, אֶהְבוּךָ
לְאִתְּכַלְלָא עִמָּךְ, בְּאֵינּוֹן עֲשִׂימִים וְתִרִין אֲתוֹן.
אֲלִין מִיִּשְׂרָיִם, אֵינּוֹן אֲתוֹן טְמִירִין גְּנוּזִין גּוֹ
עֲלֵמָא עֵילְאָה. וְכַד אֲתַגְּנִיז אוֹר קְדָמְאָה,
אֲתַגְּנִיזוּ אֲתוֹן אֲלִין. וְהוּהוּ יַדַּע לוֹן אָדָם. בְּתַר
דְּחָטָא אָדָם, אֲתַגְּנִיזוּ כְּמִלְקָדְמִין. עַד דְּאִתָּא
אַבְרָהָם וַיַּדַּע לוֹן בְּרוּחַ קוֹדֶשׁא דְּשְׂרָתָה עֲלֵיהּ.
דְּבַתַּר אוֹרִית לוֹן לִיצְחָק, דְּכָתִיב, (בראשית כה ה)

וַיִּתֵּן אַבְרָהָם אֶת כָּל אֲשֶׁר לוֹ לִיצְחָק.
יִצְחָק אוֹרִית לוֹן לִיעֲקֹב. יִעֲקֹב אוֹרִית לוֹן
לְיוֹסֵף. כִּיּוֹן דְּמִית יוֹסֵף, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ
בְּגִלוּתָא, אֲתַגְּנִיזוּ אֲתוֹן, וְאִסְתַּלְקוּ
כְּמִלְקָדְמִין.

עַד דְּקִיִּימוּ יִשְׂרָאֵל עַל טוֹרָא דְּסִינַי, וְאִתְּמַסְרַת
אוֹרִייתָא לְיִשְׂרָאֵל, וְאִתְּגַלוּ אֲתוֹן, וְהוּוּ
יִשְׂרָאֵל יַדְעִין לוֹ עַל בְּרִירוֹ דְּלֵהוּן, בְּרִזָּא
דְּשְׁמֵהֶן גְּלִיפִין. עַד דְּחָטָאוּ. כִּיּוֹן דְּחָטָאוּ,
כְּתִיב (שמות לג ו) וַיִּתְנַצְּלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֲדִים.
וְהוּהוּ יַדַּע לוֹן מִשֶּׁה וַיְהוּשַׁע וְשִׁבְעִים זְקֵנִים,
וּבְהוּ עֲאֵלוּ לְאַרְעָא.

כִּיּוֹן דְּאִתְּכַנְיַי בֵּי מִקְדָּשָׁא, וְאִתְּגַלִּי שִׁיר דָּא,
אִתְּגַלִּיפוּ אֲלִין אֲתוֹן, בְּעֲשִׂימִים וְתִרִין
אֲתוֹן, רְזָא בְּךָ, וְהִינּוּ מִיִּשְׂרָיִם אֶהְבוּךָ.

וְכָתִיב, (תהלים צט ד) אַתָּה כּוֹנֵנֶת מִיִּשְׂרָיִם. וְחַכְפָּךְ
כִּיּוֹן הַטּוֹב הוֹלֵךְ לְדוּדֵי לְמִיִּשְׂרָיִם.
כְּלֵהוּ בְּרִזָּא דְּאֲלִין אֲתוֹן, אֵינּוֹן דְּאִיקְרוֹן

מישרים. ואלין אתון, בתרין גניזין גו עלמא דאתי אינון. וכו' להו נביעו בתר נביעו גו מחשבה, בגליפו דרזין דשמחן קדישין, בגליפו דכר וניקבא, לאסתכמא פחדא, דהא לית בכל אתון אסכמותא אלין באלין למהוי דא בדא, בר אלין.

תו. מישרים, אלין י"ה, דרחימו דלהון לגבי ו, ואינון אסכמותא דכלא, וברעותא חדא לגבי ו. ועל דא, משכני לגביה, למהוי עמך, דהא אתון קדישין עילאין אינון י"ה, אתחבר עמהון ו, ואיהו שמא קדישא עילאה. ה' דיתבא תחותיה, ולית לה מגרמה כלום, תיאובתה דידה לסלקא לגביה, לאתחברא בהדיה, ולא סלקא אלא ברשו, ואיהי אומרת משכני, למהוי בהדך בחיבורא חדא.

הביאני המלך חדריו, ואתקין לי בכל זיני תיקונין, בשפירו עילאה, בגין למהוי לגבך. ועל דא נגילה ונשמחה בך, אנא וכל תיקוני, פד אהא לגבך בחיבורא חדא.

נזבירה דודיך, פמה דאיתמר, נרווי לכל חד וחד, ונחדי לון מההוא יין דחדי כולא, ולא נפסוק מלמחדי לון, דהא מישרים אהבוך. ולא יפסקון למיתן לך, הואיל והם אהבוך, למיתן לך, ולא רקא בך, ולא נהרא לך.

אמר רבי שמעון, אי ניחא קמי דמר, הא כתיב, אפה כוננת מישרים. אי אינון י"ה, מאן זכיל לאתתקנא לון, בר עתיקא דכל עתיקין, דלא ידיע כלל, וההוא דלא אתידיע, טמיר וגניז, לא אקרי אפה, והיכי קאמר וכתוב אפה כוננת מישרים.

אמר ליה, הא אתמר דלית דיוקנא לאתון בגלימו דלהון, עד דנפקי לבר, פיון

האותיות הללו, אותם שנקראים מישרים. והאותיות הללו הם כתרים גנוזים בתוך העולם הבא, וכלם נביעה אחר נביעה תוך המחשבה בחקיקת הסודות של השמות הקדושים, בחקיקת זכר ונקבה להספים יחד, שהרי אין ככל האותיות הסכמה אלו עם אלו להיות זה עם זה, פרט לאלו. עוד מישרים, אלו יה, שאהבתם לו, והם הסכמת הכל, ובכרצון אחד לו. ועל זה משכני לגביך, להיות עמך, שהרי האותיות הקדושות העליונות הן יה. מתחבר עמהם ו, והוא השם הקדוש העליון. ה' שיושבת תחתיו, ואין לה מעצמה כלום, תשוקתה לעלות אליו, להתחבר עמו. ואין עולה אלא ברשות, והיא אומרת משכני, להיות עמך בחבור אחד.

הביאני המלך חדריו, ואתקין אותי בכל מיני תקונים, בלפי עליון, כדי להיות אצלך. ועל זה נגילה ונשמחה בך, אני וכל תקוני, כשאהיה אצלך בחבור אחד.

נזבירה דדיך, כמו שנאמר, נרוה לכל אחד ואחד, ונשמח אותם מאותו היין שמשמח את הכל, ולא נפסיק מלשמח אותם, שהרי מישרים אהבוך. ולא יפסיקו לתת לך, הואיל והם אהבוך, לתת לך, ולהריק בך, ולהאיר לך.

אמר רבי שמעון, אם נוח לפני מר, הרי כתוב (תהלים טז) אפה כוננת מישרים. אם הם יה, מי יכול לתקן אותם פרט לעתיק כל העתיקים שאינו ידיע כלל, וההוא שלא נודע, טמיר וגניז, לא נקרא אפה, ואיך אמר וכתוב אפה כוננת מישרים?

אמר לו, הרי נתבאר שאין דיוקן לאותיות בהתגלמות שלהם, עד